

битѣ на складоветѣ, по стѣпалата на вагонитѣ. Нито разговарятъ, нито вършатъ или чакатъ нѣщо. Само седятъ. Единъ чуждестраненъ морякъ се опитва да обясни на група пристанищни работници и гимиджи, които усилено киматъ съ глава и нищо не разбиратъ. Настрани отъ гимииѣ и лодкитѣ, сгущенъ между голѣмитѣ чужди параходи, бавно се поклаща катерѣтъ на пристанищната управа. И за него нѣма работа. Подъ митницата се търка въ предпазната греда моторницата на коменданта.

Богданъ се прислонява подъ стрѣхата на митницата и засмуква лулата си. Мундшукѣтъ пакъ е прегризанъ. Жоржета се готвѣше да му подари за Коледа нова английска лула съ два мундшука.

Чака да мине времето.

На Илдъзъ работятъ усилено. Стѣгатъ се за нови нощни пжтувания.

Какво ли ще стане днесъ? Ами утре? Ами другиденъ?

И тъй, въ тежкия ходъ на мислитѣ си, Богданъ вижда моториста Киро на гимиджийската скеля. Иде съ кафявата нафтова кана откъмъ бараката на дружеството и слиза въ моторницата. Следъ малко пакъ се качва. Донася втора кана и бидона съ масло.

Чудакъ! Глупецъ! Научилъ се е, че времето ще стихне, и вече се готви за пжтъ. А да мръдне краката си, да се отзове на молбата на своя собственъ кърмчия — не, кашѣло! Само речи знае да държи.

Ехъ, другъ човѣкъ е капитанъ Яни, морски човѣкъ е, широка душа! Де ли се крие сега? Дали е успѣлъ вече да изфиряса нанѣкжде?